

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania D. Ć.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Nowym Sączu
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 maja 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt III AUa 3053/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej na rzecz organu rentowego 240
(dwieście czterdzieści) złotych wraz odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 29 maja 2024 r. oddalił apelację D. Ć. od wyroku z dnia 27 października 2020 r., w którym Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił wniesione przez nią odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu z dnia 25 lutego 2019 r. stwierdzającej, że odwołująca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 24 listopada 2014 r.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej D. Ć. zarzuciła naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie: art. 83 ust. 1, art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 38 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędne przyjęcie, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją, odwołującą nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej i nie podlegała obowiązkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i ubezpieczeniu wypadkowemu, podczas gdy w sposób szczegółowy w toku postępowania wyjaśniającego przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, jak również sądowego wykazała fakt prowadzenia działalności gospodarczej, jej ciągłość, zorganizowany i zarobkowy charakter oraz wszelkie cechy jej faktycznego prowadzenia. Skarżąca powołała się również na naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i nieprawidłową ocenę zeznań świadków; art. 327¹ k.p.c. przez pominięcie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku i niewyjaśnienia w nim, dlaczego Sąd pierwszej instancji nie dał wiary dowodom przedstawionym przez odwołującą oraz jej zeznaniom, jak również przez brak wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Wobec przedstawionych zarzutów odwołująca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, a także decyzji organu rentowego i stwierdzenie, że D. Ć. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega od dnia 24 listopada 2014 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie także o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty. Ponadto wniosła o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca jednocześnie wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona i w sprawie występuje konieczność rozważenia istotnych zagadnień prawnych. Pierwszą z

przesłanek sformułowała w postaci zagadnienia: „Czy organ prowadzący postępowanie w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym może od początku podejmowanych przez siebie czynności, sprawdzających prowadzoną przez ubezpieczonego działalność gospodarczą, zakładać nieuczciwość po jego stronie i prowadzić przedmiotowe czynności przy założeniu takiej nieuczciwości, czy też w takim przypadku ma zastosowanie domniemanie uczciwości po stronie ubezpieczonego, które w trakcie postępowania zostaje przez organ obalone lub potwierdzone stosownymi dowodami”. Uzasadniając powyższy wniosek, podniosła, że w niniejszej sprawie organ od początku prowadził działania, wychodząc z założenia, iż prowadzona przez odwołującą działalność gospodarcza była jedynie pozorna, a ona postępowała w sposób nieuczciwy. Założenie to bez wątpienia oddziaływało na tok postępowania dowodowego w sprawie, w tym zgromadzone i przedstawione dowody, a w konsekwencji również na rozstrzygnięcia Sądów. Stąd, w ocenie skarżącej zaistniała potrzeba rozstrzygnięcia przedstawionego przez nią zagadnienia tym bardziej, że m.in. w przepisach ustawy prawa przedsiębiorców ustawodawca przewidział w art. 10 zasadę domniemanie uczciwości przedsiębiorcy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od odwołującej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. strona wnosząca skargę kasacyjną powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem wykazując, że zachodzi jedna z przesłanek przedsądu

wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oceniając skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, Sąd Najwyższy zważył, że skarżąca oparła skargę na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., jednakże przesłanki te nie zostały spełnione. Zgodnie z ugruntowaną wykładnią przyjętą w orzecznictwie i literaturze, zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Powołując w podstawie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przesłankę jej przyjęcia w postaci istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący na bazie sformułowanego zagadnienia ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691; 19 kwietnia 2023 r., II USK 208/22, LEX nr 3582485; 9 października 2024 r., I PSK 46/24, LEX nr 3778876). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729; 10 stycznia 2024 r., III PSK 6/23, LEX nr 3652236). Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżąca, należy rozumieć problem o

charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, czyli jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Równocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc pozostawać w związku ze sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; 16 września 2021 r., II USK 257/21, LEX nr 3244497; 3 lipca 2024 r., III PSK 126/23, LEX nr 3732398; 9 października 2024 r., I USK 68/24, LEX nr 3778875; T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembrzusi, T. Wiśniewski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505³⁹, Warszawa 2021, art. 398⁹).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; 26 listopada 2020 r., I UK 408/19, LEX nr 3168962; 23 kwietnia 2025 r., I CSK 1920/24, LEX nr 3854868).

Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (postanowienia Sądu Najwyższego z: 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171; 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686).

Z uwagi na to, że skarżąca jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała występowanie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi w oparciu o wspólne dla nich uzasadnienie, stwierdzić należy, że zapatrywania te wzajemnie się wykluczają. Nie można bowiem równocześnie twierdzić, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku było efektem oczywistego naruszenia przepisów rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji oraz sugerować, iż prawo to wymaga wykładni w ramach istotnego zagadnienia prawnego, które występuje tylko wtedy, gdy stosowanie konkretnych przepisów budzi poważne wątpliwości (postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964; 10 stycznia 2024 r., II USK 377/22, LEX nr 3669635).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jak wynika z rozważań dokonanych powyżej, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżąca ograniczyła się do sformułowania pytania nie formułując zagadnienia prawnego, które odpowiadałoby wymaganiom stawianym przez judykaturę tej przesłance przedsądu. Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego jej autorka nie nawiązała do treści przepisów prawa, w których upatrywała podstaw do konstruowania owego zagadnienia prawnego, nie wyjaśniła, na czym polegają trudności w dekodowaniu

zawartych w nich norm prawnych, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów, ani jakie jest stanowisko skarżącej w tej kwestii, ale nawet nie sformułowała zagadnienia prawnego, na którego istnienie - jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – powołuje się. Nie przedstawiła zatem argumentacji jurystycznej, za pomocą której wykazałaby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności”, wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podobnie w odniesieniu do przesłanki oczywistego naruszenia prawa, skarżąca również i w tej podstawie przysądu nie wskazała, jaki przepis został w sposób oczywisty naruszony przez Sąd drugiej instancji, a jak wywieziono wyżej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia przepisu prawa - jasnego i jednoznacznego, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. Argumentów na istnienie powołanej okoliczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należałoby więc poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych tego środka zaskarżenia, to jest w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, co nie jest rolą Sądu Najwyższego na etapie przysądu.

Jedynie na marginesie można zauważyć, że wskazane kwestie - w kształcie, w jakim sformułowała je skarżąca - wymagają odniesienia się do konkretnych okoliczności sprawy. Skarżąca nie skonstruowała ogólnych zagadnień prawnych, których rozwiązanie miałoby znaczenie dla rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego, lecz pod pretekstem formułowania owych zagadnień zmierza do rozstrzygnięcia tego konkretnego sporu, w jego szczegółowo opisanych realiach faktycznych przedstawiając własną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego sprawy. Należy przypomnieć, że przedmiotem sporu było ustalenie, czy odwołująca prowadziła działalność gospodarczą począwszy od 2014 r. i w związku z tym podlegała ubezpieczeniom społecznym. Z ustaleń faktycznych Sądu wynikało, że w ciągu ponad 4 lat okresu prowadzonej działalności (od grudnia 2014 r. do marca 2019 r.) D. Ć. była aktywnym przedsiębiorcą przez około 5 miesięcy, 18 dni, pozostały okres przebywała na zwolnieniach związanych z ciążą oraz z rodzicielstwem i z tego tytułu pobierała świadczenia. Postępowanie dowodowe

jednoznacznie wykazało, że podjęta przez odwołującą działalność była utrzymywana wyłącznie dla uzyskiwania przez nią świadczeń z ubezpieczenia społecznego, zwłaszcza gdy uwzględni się wysokości świadczeń, jakie przez cały okres objęty sporem otrzymała z uwagi na podwyższenie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w maksymalnych granicach zaraz przed zaistnieniem ryzyka ubezpieczeniowego, uwzględniając również to, że działalność ta nie przynosiła dochodów, które usprawiedliwiałyby podwyższenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie ponad 9.000 zł miesięcznie. W ocenie Sądu odwołująca faktycznie nie wykonywała pozarolniczej działalności gospodarczej w sposób zorganizowany i ciągły, na własny rachunek i w celach zarobkowych. Sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy, gdzie bezspornie wykazano, że w zakresie działalności polegającej na handlowaniu wędlinami na targowisku w D., działalnością taką zajmowała się teściowa oraz mąż odwołującej. D. Ć. zeznała, że „wtenczas chciała spróbować prowadzenia pozarolniczej działalności tożsamej z działalnością jej męża i teściowej”. W ocenie Sądu już na moment zarejestrowania działalności gospodarczej wnioskodawczyni nie spełniała wymogów z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (obowiązujących w roku 2014 r.), nie zamierzała prowadzić działalności gospodarczej w sposób stały, zorganizowany i ciągły oraz w celu zarobkowym, a dokonywane przez nią czynności oraz dokumentacja tworzona na potrzeby postępowania kontrolnego miały na celu jedynie pozorowanie takiego stanu rzeczy. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe dało podstawę do przyjęcia, że D. Ć. nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej, a podejmowane przez nią działania stanowiły wyłącznie pozory takiej działalności, w celu uzyskania z organu rentowego wysokich świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, a potem macierzyńskiego, co nie może stanowić podstawy do objęcia ubezpieczeniami społecznymi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że podstawą powstania tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym w związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) jest faktyczne wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 13 pkt 4 tej ustawy o systemie ubezpieczeń), czyli

rzeczywiste podjęcie i prowadzenie działalności zarobkowej, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły, w celu zarobkowym (wyroki Sądu Najwyższego z: 25 stycznia 2017 r., II UK 621/15, LEX nr 2248732; 10 maja 2022 r., I USKP 100/21, LEX nr 3435868; 9 listopada 2022 r., I USKP 148/21, LEX nr 3549446; 16 października 2024 r., III USKP 122/23, LEX nr 3768913).

Sąd Najwyższy w wyroku z 14 lutego 2024 r. (II USKP 63/23, LEX nr 3688570) wywiódł, że przesłanka zarobkowego charakteru działalności zostaje spełniona wówczas, gdy jej prowadzenie przynosi rzeczywisty zysk, a także wtedy, gdy mimo jego nieosiągnięcia, przedsiębiorca nastawiony był na uzyskanie dochodu. Cechą działalności gospodarczej jest prowadzenie jej dla zysku, który powinien wystarczyć na koszty działalności, utrzymanie przedsiębiorcy i dalszy rozwój. Ubezpieczenie społeczne nie jest natomiast celem samym w sobie. Jest nim zarobek, który powinien pokrywać w pełni koszty działalności, w tym ubezpieczenia społecznego, a ponadto wystarczać na utrzymanie oraz rozwój przedsiębiorstwa (wyroki Sądu Najwyższego z: 29 marca 2023 r., III USKP 27/22, Legalis nr 2953051; 10 stycznia 2024 r., III USKP 64/23, Legalis nr 3033574). Nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana okresowo i sporadycznie, a także, jeśli nie jest ona prowadzona w celu osiągnięcia zarobku rozumianego jako nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami. Cel zarobkowy zatem towarzyszy działalności wtedy, gdy jest ona prowadzona w taki sposób, że potencjalnie może przynosić dochód. Niekiedy cel zarobkowy ujmuje się szerzej, traktując go jako synonim podporządkowania działalności zasadom racjonalnego (ekonomicznego) gospodarowania (R. Strugała (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Warszawa 2023, komentarz do art. 43¹).

Jak już wskazano, istotą działalności gospodarczej jest jej prowadzenie w sposób ciągły i zorganizowany, na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy (wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2021 r., II USKP 21/21, LEX nr 3119631; S. Sołtysiński, Komentarz do przepisów Działu III Księgi I k.c. (w:) S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, J. Szwaja (red.), Kodeks spółek handlowych. Pozakodeksowe prawo handlowe. Komentarz. T. 5, Warszawa 2015, komentarz do art. 43¹). Ubezpieczenie społeczne nie jest celem głównym działalności

gospodarczej. Celem tym jest zarobek, czyli dochód pokrywający w pełni koszty działalności, w tym ubezpieczenia społecznego, a ponadto wystarczający na utrzymanie oraz rozwój przedsiębiorcy. Występuje nierównowaga, gdy przy niskim przychodzie mamy do czynienia z deklaracją wysokiej stawki ubezpieczeniowej w celu uzyskiwania wielokrotnie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego kosztem innych ubezpieczonych i wbrew zasadzie solidaryzmu (wyroki Sądu Najwyższego z: 23 września 2020 r., II UK 353/18, LEX nr 3106218; 1 lutego 2023 r., III USKP 69/22, Legalis nr 2911987). W orzecznictwie utrwalił się pogląd, że ktoś, kto twierdzi, że prowadzi działalność gospodarczą tylko po to, aby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w istocie stwarza pozory prowadzonej działalności, bowiem nie zmierza do pozyskiwania zarobku z działalności, co wypacza sens ustawowy tej instytucji prawa (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16, LEX nr 2307127; 11 lutego 2021 r., II USKP 21/21, LEX nr 3119631; 14 lutego 2024 r., II USKP 63/23, LEX nr 3688570).

Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów skutkowałą uznaniem, że skarżąca upozorowała działania mające świadczyć o wykonywaniu przez nią działalności gospodarczej, które na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 11 ust. 2 i 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie mogą stanowić ważnego tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym. Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty w postaci zagadnienia prawnego stanowią próbę podważenia przyjętej przez Sąd oceny dowodów i wynikających z niej ustaleń faktycznych, podczas gdy zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca nie wykazała podstaw do poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego też z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach zastępstwa procesowego po myśli art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

(J.K.)

[r.g.]